Acatistul iubirii de Dumnezeu

Sfânta Treime - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh - Taina iubirii supreme:

https://www.academia.edu/43538644/Sf%C3%A2nta_Treime_Tat%C4%83l_Fiul_%C5%9Fi_Sf%C3%A2ntul_Duh_Taina_iubirii_supreme

https://archive.org/details/sfanta-treime-tatal-fiul-si-sfantul-duh

https://www.docdroid.net/D9JVAkS/sfanta-treime-tatal-fiul-si-sfantul-duh-taina-iubirii-supreme-docx

https://drive.google.com/file/d/1Epnhawb0V54F1Z9VI8wajEzXP0CU0q-n/view?usp=sharing

***

A iubi pe Dumnezeu este însuşi sensul şi firea Creaţiei. Ce este iubirea?... Se ştie doar de cel ce iubeşte. Sfinţii sunt cei ce au iubit cu adevărat pe Dumnezeu.

Se va pune troparul Învierii al glasului de rând.

După obişnuitul început se zice:

Condacul 1
Iubi-te-voi, Doamne, cel ce din iubire m-ai creat şi cu chipul iubirii m-ai înfăţişat; Iubi-te-voi şi eu, chiar dacă nu ştiu să te iubesc şi doar cu închinarea iubirea mi-o arăt, în cântarea: ***Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!***

Icosul 1
Din iubirea de Fiu sunt creat din iubirea Tatălui Dumnezeu am luat fiinţă, pe braţele Sfântului Duh am fost zidit şi aşa din iubirea dumnezeiască am ieşit şi iubirea de Dumnezeu este firea mea, ce răspunde cu iubirea pe care şi eu ca făptură o am.
Iubi-te-voi, Doamne, că am pecetea iubirii dumnezeieşti;
Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea de Fiu;
Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea Părintească;
Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea Duhului vieţii;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea mea de făptură;
Iubi-te-voi, Doamne, cu însăşi taina iubirii;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 2-lea
Chipul Tău de Dumnezeu este însuşi chipul iubirii, taina dincolo de toate, şi iubirea Ta s-a revărsat şi într-o iubire de creaţie, care se face icoana iubirii Tale, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Ce este iubirea, cine poate spune, decât cel ce iubeşte, decât cel ce dăruieşte iubire, decât cel ce o face prinos de altar şi icoană de inimă.
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea mea de creaţie;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea mea ce nu se vede;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce doar ea vede;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea - vorbirea de Fiu;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea - bucuria Părintească;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea - braţele de Duh Sfânt;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 3-lea
Iubirea este taina întâlnirii absolute, ce nu se îmbrăţişează, că se distruge; ce nu se sărută, că s-ar face autoiubire; ci doar „stă faţă către faţă” şi-L păstrează pe cel iubit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Îmbrăţişarea este o venire la iubire şi sărutarea este o învăpăiere, dar iubirea este doar învăluită de iubirea însăşi, ce „nu atinge pe Cel iubit”, ci îl face icoană de adorat.
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea de icoană;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea acoperită;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce nu se atinge;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea nemicşorată de iubirea mea;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea neamestecată cu ale mele;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea prin care eu nu te „robesc”;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 4-lea
O, iubire de Fiu cât necuprinsul de mare; o, iubire Părintească, Absolutul Însuşi; o, iubire de Duh PreaSfânt, adâncul fără margini; o, iubire în intreitul chip, cum să Te cânt, decât în lauda de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea
Iubirea, paradoxal, este „prăpastia de hotar”, pe care de încerci să o treci, cazi în propriul hău abisal, iar de nu o treci, rămâi un veşnic înstrăinat; doar prin taina Altarului o găseşti, peste „prăpastie” tocmai pusă.
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea de altar;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce umple „prăpastia cu iubire”;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea făcută icoană peste „abis”;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea în care te fac iubire;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea în darul meu de iubire;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce o fac altar peste „hotar”;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 5-lea
De ce eu, făptura, te iubesc pe Tine „mai întâi” şi peste toate şi apoi iubirea de Tine o revărs peste mine şi peste lume? Că în iubirea Ta şi eu sunt o iubire de făptură, şi fără aceasta pe mine însumi mă pierd, că izvorul iubirii nu este în mine, ci în Tine şi din Tine prin mine trece şi apoi din mine se întoarce, şi aşa mă cunosc ca iubire, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Dacă trece mai întâi prin mine şi prin lume, iubirea mea se amestecă şi se robeşte sau se face înrobitoare şi la tine ajunge o iubire oarbă, ce nu vede iubirea, ci „auto-iubirea”.
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea de tine mai întâi;

Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea liberă de mine şi de toate;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce nu te preface prin mine;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce nu te preface prin lume;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea ce vede direct iubirea Ta;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea „îngenuncheată” în faţa Ta;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 6-lea
Iubirea este mare cât o veşnicie; este neschimbătoare ca un absolut; este neîncetată iubire cât un nesfârşit; şi de nimic nu se atinge, că are „hotarul de netrecut al iubirii”, care doar se dăruieşte ca prinos de altar, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Iubirea noastră de făpturi este chipul iubirii Fiului dumnezeiesc, ce iubeşte pe Tatăl Dumnezeu în necontenita iubire a PreaSfântului Duh, ca iubirea împlinită în icoana lui Hristos, care El mai întâi iubeşte cu adevărat şi se face dar de altar, ca trup de Împărtăşire.
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea de pe altarul lui Hristos;
Iubi-te-voi, Doamne, chiar dacă merg pe drumul crucii;
Iubi-te-voi, Doamne, chiar dacă sufăr şi plâng;
Iubi-te-voi, Doamne, chiar dacă nu ştiu să Te iubesc;
Iubi-te-voi, Doamne, chiar din groapa păcatelor;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea cea peste mine şi peste toate;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

Condacul al 7-lea (de trei ori)
„Iată, Părinte, făptura Ta care Te iubeşte”, zice Fiul lui Dumnezeu la Liturghia Iubirii, unde cu toţi Sfinţii lumea se adună de PreaSfântul Duh şi se face trupul iubirii Împărtăşirii, şi aşa se cântă în Cer şi pe Pământ: Iubi-te-voi, Doamne, ***Aliluia!***”

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1
Din iubirea de Fiu sunt creat din iubirea Tatălui Dumnezeu am luat fiinţă, pe braţele Sfântului Duh am fost zidit şi aşa din iubirea dumnezeiască am ieşit şi iubirea de Dumnezeu este firea mea, ce răspunde cu iubirea pe care şi eu ca făptură o am.
Iubi-te-voi, Doamne, că am pecetea iubirii dumnezeieşti;
Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea de Fiu;

Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea Părintească;
Iubi-te-voi, Doamne, că am iubirea Duhului vieţii;
Iubi-te-voi, Doamne, cu iubirea mea de făptură;
Iubi-te-voi, Doamne, cu însăşi taina iubirii;
Iubi-te-voi, Doamne, taina peste toate!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)